

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Pintér Zoltán ügyvéd által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek a Dr. Cserich Zsolt jogtanácsos által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen kártérítés, illetve jogalap nélküli gazdagodás megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2010. április 20. napján kelt 62.P.25.788/2009/10. számú ítéletével szemben az alperes által 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.500.000 (azaz egymillió-ötszázezer) Ft + áfa ügyvédi munkadíjat fellebbezési eljárási költségként.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 214.164.154 Ft-ot, és ezen összeg után 2008. szeptember 8-ától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot, valamint 6.327.051 Ft perköltséget. Az elsőfokú bíróság a fentieket meghaladóan (az elsődlegesen kártérítésre alapított kereset és a jegybanki alapkamatnak a 7 %-kal növelt összegben történő marasztalásra vonatkozó részében) a keresetet elutasította.

A Nemzeti Hírközlési Hatóság Hivatala a 2007. március 17-én kelt MH-13008-2/2007. számú határozatában megállapította, hogy az alperesnek a 2003. évre vonatkozó Kasszából nyújtható támogatás mértéke 1.467.756.062 Ft. A Kassza a tényleges kifizetések a befizetések teljesítése függvényében tudja teljesíteni. A felperes által két ízben az alperes részére történt teljesítés után fennmaradó 149.018.841 Ft-ot a további befizetések tényleges teljesülését követően fizeti ki a felperes a szolgáltató részére a Kassza SZMSZ-ében meghatározott, a befizetést követő legfeljebb 90 napon belül. A Nemzeti Hírközlési Hatóság Hivatalának 2004. december 1-jén kelt MH-15175-1/2004. számú határozata alapján az

alperes jogelődje 2003. évre vonatkozóan 2004. december 10-ig köteles volt megfizetni a felperes részére 1.131.290.166 Ft-ot.

Az alperes a két határozatban foglalt összeg, továbbá a felperes által kifizetett összegeknek az elszámolásával, egymásba való beszámításával 282.203.773 Ft-ot fizetett a felperes részére. A felperes 2006. szeptember 4-én felhívta az alperest arra, hogy további 849.086.393 Ft-ot fizessen meg a Kassza számlájára 2006. szeptember 15-ig, ellenkező esetben a vitatott összeg behajtásáról az adóhatóság útján intézkedik.

Az alperes a felhívásnak nem tett eleget, a felperes végrehajtást kezdeményezett. Az APEH 2006. november 21-én adók módjára behajtandó köztartozásként 849.086.393 Ft hátralékot és 41.758.067 Ft késedelmi kamatot leemelt az alperes számlájáról, és azt átutalta a felperes számlájára.

Az alperes keresetet nyújtott be a felperessel szemben a Fővárosi Bíróságon kártérítés, illetve jogalap nélküli gazdagodás visszatérítése címén 890.844.460 Ft megfizetése iránt. A Fővárosi Bíróság a 15.P.23.981/2006/9. számú ítéletével elutasította a felperes keresetét. A Fővárosi Ítéltábla a 6.Pf.20.052/2008/8. számú ítéletével arra kötelezte jelen per felperesét, hogy 15 napon belül fizessen meg jelen per alperesének 194.108.422 Ft-ot és járulékait. E jogerős ítélet alapján a jelen per alperese 2008. szeptember 8-án inkasszó útján behajtott a felperestől 214.164.154 Ft-ot. A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Gfv.XI.30.368/2008/9. számú ítéletével hatályon kívül helyezte a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.052/2008/8. számú ítéletét, és a Fővárosi Bíróság 15.P.23.981/2006/9. számú ítéletét tartotta fenn hatályában. A Legfelsőbb Bíróság ítéletének indokolásában kimondta, hogy jelen per alperese követelését nem volt jogosult beszámítani a jelen per felperesének a követelésébe.

Jelen per keretében a felperes a hatályon kívül helyezett ítélet alapján az alperes által inkasszó útján a bankszámlájáról leemelt 214.164.154 Ft és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest kártérítés és jogalap nélküli gazdagodás jogcímeit megjelölve.

Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a felperesnek a kártérítés jogcímeire alapított keresetét, mert az volt a jogi álláspontja, hogy az alperes az inkasszó benyújtásával jogellenes magatartást nem tanúsított, a jogerős ítélet alapján a jogszabályi előírásoknak megfelelően járt el, így az adott helyzetben általában elvárható magatartást tanúsította, a Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt feltételek tehát nem állnak fenn.

A másodfokú bíróság a másodlagosan a Ptk. 361. § (1) bekezdésére alapított keresetnek helytadott.

Az elsőfokú bíróság a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága ítéletének figyelembevételével, továbbá a 2003. évi C. törvény (Eht.) 122. § (7) bekezdése és

a 134/2004.(IV.29.) Korm. rendelet 8. §-a felhívásával arra a következtetésre jutott, hogy az alperesnek a közigazgatási határozatban megjelölt támogatási követelésre nem volt jogalapja, míg - ugyancsak közigazgatási határozatban foglalt - befizetési kötelezettségének köteles volt eleget tenni.

Az Eht. 122. § (2) és (3) bekezdése, a Ptk. 28. § (4) bekezdése és 8. § (1) bekezdése alapján a felperes jogi személy, jogképes, saját vagyona, bevétele, jövedelme lehet, pénzforgalmi számlája, pénzeszköze is van, vagyonnal rendelkezik, így az alperes inkasszója miatt a felperes vagyonában csökkenés következett be, ezzel egyidejűleg pedig az alperesnél vagyoni előny keletkezett.

Az elsőfokú bíróság mellőzte az alperes bizonyítási indítványának teljesítését részben amiatt, hogy a Legfelsőbb Bíróság ítélete alapján az alperes a közigazgatási határozatban megjelölt támogatást közvetlenül nem érvényesítheti a felperessel szemben, másrészt az alperes nem terjesztett elő sem viszontkeresetet, sem beszámítási kifogást, holott a bizonyítási eljárás kereteit a felperes keresete, az alperes érdemi ellenkérelme, viszontkeresete, vagy beszámítási kifogása határozza meg. A bíróság a Pp. 215. §-a és 163. § (1) bekezdése alapján elő sem terjesztett beszámítási kifogás, illetve viszontkereset körében nem folytathat le bizonyítást.

Az elsőfokú bíróság a késedelmi kamat viseléséről a Ptk. 364. §-a, 360. § (1)-(2) bekezdése és a Ptk. 301. § (1) bekezdése alapján határozott, megállapította, hogy a 134/2004.(IV.29.) Korm. rendelet 10. § (5) bekezdése nem alkalmazható, figyelemmel arra, hogy a felperes keresete nem az alperes befizetésére, hanem az alperes által végrehajtott inkasszóból eredő gazdagodás érvényesítésére vonatkozik.

Az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről a Pp. 77. §-ára, 78. § (1) bekezdésére, a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontjára hivatkozással határozott.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte. Indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését is. Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság lényeges eljárásjogi szabálysértést követett el azzal, hogy az alperes bizonyítási indítványainak nem adott helyt, mert az alperes a bizonyítás eredményétől függően kívánt viszontkeresetet, illetve beszámítási kifogást előterjeszteni.

Az alperes álláspontja szerint az alperes vagyonában jogalap nélküli vagyoni előny nem keletkezett, a felperes vagyonában pedig nincs vagyoni hátrány az inkasszó következtében.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor az alperes bizonyítási indítványának nem adott helyt a Pp. 215. §-ára és 163. § (1) bekezdésére való hivatkozással. A polgári eljárásban a kereset, az ellenkérelem, a viszontkereset, illetve beszámítási kifogás keretei között kell meghatározni, hogy mik a bizonyítandó tények, ki a bizonyító fél, aki a bizonyítandó tények körére vonatkozóan köteles bizonyítást felajánlani, ellenkező esetben a bizonyítatlanság következményeit köteles viselni {Pp. 3. § (3) bekezdés}. A polgári eljárásban tehát nincs lehetőség arra, hogy a bíróság az eljárás kereteit meghaladó tényekre, körülményekre vonatkozóan folytasson le bizonyítást, s a fél annak eredményéhez képest terjesszen elő keresetet, viszontkeresetet, illetve beszámítási kifogást. Az alperes bizonyítással kapcsolatos elvárása tehát a Pp. szabályaival ellentétes.

Az alperes lényegében a jelen eljárásban is arra hivatkozik, hogy a felperes követelésével szemben az őt közigazgatási határozat alapján megillető támogatás jár, s hogy a két összeget az alperes jogosult lenne egymásba beszámítani. Ezt a jogkérdést azonban a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati eljárásban hozott - az elsőfokú bíróság ítéletében megjelölt - jogerős határozata már elbírálta, így az abban foglaltakat a felek (jogutódai) nem tehetik vitássá a Pp. 229. § (1) bekezdése értelmében.

A Legfelsőbb Bíróság határozata értelmében a Fővárosi Ítéltábla jogerős határozatában foglalt marasztalás jogalap nélkülivé vált, tehát az inkasszó időpontjában még jogszerű - jogerős ítéleten alapuló - kifizetés utóbb a Legfelsőbb Bíróság határozatánál fogva jogalap nélkülivé vált. A felperes vagyonában vagyoni hátrány, az alperes vagyonában pedig vagyoni előny keletkezett és az alperes ezt a vagyoni előnyt köteles a felperesnek visszatéríteni a Ptk. 361. § (1) bekezdése értelmében.

Megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla, hogy a Vht. 56. § (2) bekezdése értelmében a felperes visszvégrehajtás útján is érvényesíthette volna követelését, ugyanis a Vht. 56. § (2) bekezdésének szövegezése folytán nem csupán a végrehajtás elrendelését követően megfizetett összeget követelheti vissza az adós, hanem erre jogosult akkor is, hogyha a végrehajtás elrendelését megelőzően az adós önként teljesít, vagy pedig tőle azonnali beszédési megbízás útján hajtották be a követelést. Az adós (a felperes) tehát választhatott a két eljárásjogi jogintézmény között, tehát akár visszvégrehajtás útján, akár jogalap nélküli gazdagodás címén indított per útján - választása szerint - jogszerűen érvényesíthette követelését az alperessel szemben.

A kifejtett indokbéli kiegészítésekkel a másodfokú bíróság helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése, illetve 353. § (2) bekezdése alapján.

A fellebbezési eljárás költségeinek viselésére vonatkozó rendelkezés a Pp. 78. § (1) bekezdésén és a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdésén alapszik,

figyelembe véve a felperes jogi képviselője által kifejtett tevékenység mértékét, a fellebbezési értéket és az ügyvédi munkadíj áfa tartalmát is.

Budapest, 2010. november 5.

Dr. Kovács László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Pestovics Ilona s.k.
előadó bíró

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő